До Тіббі

Ох, Тіббі, ти ж була колись
Привітна й говірка!
Тепер смієшся ти (ну й смійсь!)
Із мене, бідняка.

Ми стрілися, де рута-м'ята.
Була ти вбрана, як у свята.
Що ти пішла собі — це втрата
Для мене не яка.

В неділю, ідучи з діброви,
Ми стрілись — ти зімкнула брови
І геть повіялась без мови,
Як вихор той, швидка.

Ти думаєш, як модно вбрана,
Та ще дочка такого пана,
То вже запевне ти жадана
Для мене, голяка?

Та цур тому, хто так гадає,
Хто сам ні шеляга не має,
А ласки все ж запобігає
В товстого капшука!

Тобі дай хлопця хоч якого,
Ти все ж одкинешся від нього,
Якщо не має він нічого,
Пуста його рука.

Ти шлеш багатому привіти,
Хоч, може (ніде правди діти),
У нього розуму й освіти
Не більш, як у бика.

Та слухай, дівчино завзята!
Якби була ти небагата,
Навряд чи ти діждала б свята
Із нашого кутка!

Стократ миліш моя кохана,
Хоч і не так розкішно вбрана,
Хоч і сама ніяк не панна
Й не панова дочка.

Ох, Тіббі, ти ж була колись
Привітна й говірка.
Тепер смієшся ти (ну й смійсь!)
Із мене, бідняка!